

Meesterlijke staaltjes instrumenttechniek

Als er iemand is die vandaag de dag het negatieve imago van de blokfluit kan wegblazen is dat zeker Erik Bosgraaf. Wat hij aan klanken uit zijn instrument tovert! Bewegend als een slangenmens blaast hij erin, erlångs, benut alle gaten, laat zijn tong flatteren. Vooral in de moderne werken zoekt hij de grenzen van het onmogelijke op.

Het geboden programma was eigenlijk een amalgaam van onverengbare componisten, maar zorgde wel voor de nodige variatie. Van de beide Telemann-concerten maakte nummer V (TWV42:H1) de meeste indruk. Daarin konden Bosgraaf en Pianu zich, door een goed arrangement en een goede fluitkeuze, op hun versieringstoer vaak volledig synchroon uitleven. In nummer III (TWV42:A3) verwees het klavecimbel de fluit naar het tweede plan. Een zekere balansverstoring en kaalheid was het gevolg.

Solist Elias liet zijn gitaar uit 1812 zingen in een aria uit Rossini's opera Semiramide. Een fluitfantasie uit vermoedelijk 1585 van Bassano verried de grote technische vaardigheid waar fluitisten toentertijd al over moesten beschikken.

De grootste aandachttrekkers waren echter de modernen. Takemitsu met twee delen uit 'To-

KLASSIEKE MUZIEK

Cordevento (Erik Bosgraaf-fluit, Alessandro Pianu (klavecimbel) en Izhar Elias gitaar).

Werken van Telemann, Bassano, Takemitsu, Auvinen, Rossini, Berio en Vivaldi.
Orpheus, 7/2

door **Henk Slik**

wards the Sea'; klankschilderijtjes, waarin hij een geraffineerd spel speelt met klank, beweging en stilte. Ook Berio is zo'n zoeker naar nieuwe mogelijkheden. Zijn 'Gesti' voor solo-(bas)fluit, als een angstimpresie overkomend, vereist een geweldige instrumentale beheersing. Bosgraaf was er meesterlijk tegen opgewassen. Daarvoor had de Fin Auvinen met zijn opdrachtwerk 'Nulla Salus' (geen redding) de gemoederen al aardig beziggehouden. Een geinig werk van een jonge hond die met een scala aan techniekjes, inclusief het uitstoten van stemklanken, de uiterste grenzen van fluit- en gitaarspel aftast.

Met een bewerking van het fluitconcert in F (RV434) van Vivaldi betraden ze gezamenlijk weer bekend terrein. De bijdrage van de gitaar was daarin wel zeer beperkt.